

Երգի մը պէս, երգին չափ, տե՛ս՝ կը սիրեմ հի-
մայ քեզ,
Դուն հիմայ երգես, զըրուած՝ զըքի մը բաց
էջներուն:
Դու միակ սէրն ես պայծառ, յաւերժական ող-
ջակէզ,
Ինձմէ՛ յետոյ, ինծի հետ, կը պատկանիս ամե-
նուն,
Թող ուրիշներն ալ սիրեն ու քեզ պահեն ինծի
պէս,
Եւ ունենան քեզ ամբողջ՝ որպէս անվերջ բարու-
թիւն:
Երգի մը պէս, երգի չափ, տե՛ս՝ կը սիրեմ հիմայ
քեզ:

ԵՐԵՒԱՆ

Իմ հին, շատ հին հայրենիքիս հիմայ մէկ նոր
քաղաքն ես դուն,
Վերածննդ մարդու ճիգին իրար բերուած
հաւատքն ես դուն,
Կ'ապրիս տենդին մէջ դալիքին եւ կը շնչես ամե-
նուն հետ,
Ու ամենուն սիրով լըցուած՝ յաւերժական բա-
ժակն ես դուն:
Իմ Երեւան, իմ քաղցր երազ, այս ո՛րքան խոր
երգեր ունիս,
Ամէն անգամ քեզ փայփայող ու կառուցող ձեռ-
քեր ունիս,
Ու տրքան ալ բերքը շատնայ՝ դեռ չըցանուած
հերկեր ունիս,
Սերունդներու որպէս հիացք՝ ըստեղծադրած
կըրակն ես դուն:
Ե՞րբ է եղեր կեանքը այսպէս համայնական ու
սրտաբաց,
Եւ նայուածքներ բարձրացեր վեր ու տերեւներ
իջեր են ցած,
Գլխաներորդ դարն է հիմայ, հանճարներու
չունչին սերած,
Եւ այդ դարուն, իմ Երեւան, ա՛լ հարազատ
զաւակն ես դուն:

Ներկադ հիմայ անցեալին դէմ յաւատ փակուող
դուռ է արդէն,
Սիրտըդ ամբողջ իր յուզումով աչքերուդ մէջ
հուր է արդէն:
Ինչ որ մընաց կարօտներէդ, ձեռքերու մէջ սուր
է արդէն,
Առաջ անցիր, իմ Երեւան, անպարտելի բանակն
ես դուն:

ԳՐԻԳՈՐ ԿԻՒԼԵԱՆ

ՅՈՐՀՐԴԱՅԻՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻՆ

Կը մատուցուիս դուն ինծի հիացումին մէջ
մըտքիս,
Աչքերու դէմ պարզւող պայծառ ալիւն մը
նրժան,
Քեզի ձգտող իմ որոտիս թեւերն ահա կը բանամ,
Ու կը զըրկեմ քեզ հիմա, կը լիանամ քեզմով ես:
Երազ էիր դեռ երէկ, բայց ես ահա կը տեսնեմ
Դէմքիդ գիծերն իրական՝ յորդ լոյսին դէմ հայ-
րենի:
Տու՛ք քարերով ծածկւած մերկութիւնըդ երէկի,
Ու կը շարժիս դուն այսօր՝ ովկեան մ'ինչպէս
սէրերու:
Արագօրէն աներ են մարմնիդ վըրայ բիւր դարդեր,
Արեւ ես դուն ընկալիր աչքերուդ մէջ քու
պայծառ,
Ու ես դարձած՝ քեդի հետ՝ բաժանումէն վերջ
երկար,
Կը մանկանամ, տե՛ս ի՞նչպէս, քեզ գիտելով
անդադար:
Գանդ կը գգամ դիս հիւժող կարօտախտն վերջ
դաժան,
Վերնձիւկած սէրերուս բուրմունքն անուշ
հոգւոյս մէջ,
Ու դեռ գիտեմ թէ տ՛րքան անհուն սիրով, նոր
յոյսով,
Պիտի երգեմ իմ ծաղկին՝ քու գրկիդ մէջ՝ ան-
հո՛ւն ծով:

ԱՐՈՎԱՆՆԻ ԱՐՁԱՆԻ ԱՌԱՋ

Հրապարակում այս լաշի
Որ տաքանում է
Երեսանան արեւի լարիկ շողերի տակ,
Կանգնել է մի արձան բրոնզէ,
Ժամանակի փոշին վրան,
Ժամանակի խորհուրդը վրան,
Արովհանը:

Նա պինդ իր ձեռքում բռնել է միշտ
Բոցաշունչ մատենանը,
Ու խոկում է լուռ
Մի ինչ որ պայծառ
Մեծ այգաբացի դիմաց:

Անցել է դարը,
Անցել են մարդիկ,
Բայց մնացել է նա,
Իր հողում լուռ,
Աչքն յաւերժին սեւեռած,
Հանճարաբեր Արովհանը:

Նրա աչքերում հանգած լոյսը
Վերնձիւղել է նորից
Ու ճանաչաւորուել
Բիւր աչքերի մէջ,
Ուրախ նայող վաղուան:
Ինչ երազել է նա
Ու տեսել պայծառ
Գալիքի միջից
Իր շուրջն է հիմայ.
Իր անուան երկարող ճամբէքի վրայ
Շարունել են չէնքեր վարդապատիք քարից.

Իր սրբախց պոկուած երգերի նրման,
Աճել են ծառեր օրօրուող հովից,
Որոնց միջից, ախ ու գիշեր,
Անցնում է հըպարտ, լարժւում վեր վար,
Մի խանդավառ երիտասարդութիւն,
Համակ կորով ու սէր,
Աչքերում արեւ ու հողում երգեր:

Երբ երեկոն դանդաղ
Իջնում է հանդարտ քաղաքի վրայ,
Ու վառւում աստղեր երկընքի մէջ,
Ու լոյսեր՝ քաղաքի վրայ,
Նա նոյնպէս ցած է իջնում կարծես
Իր պատուանդանից,
Ու շրջում անտես՝
Հոգիներէ մէջ:

Անյայտի գրքերում անվերադարձ կորած՝
Նըրա հոգին կարծես
Ծըլլելու է երգիք ու վառում լոյսեր
Հոգիներէ մէջ...

Ձի խաւարի աստղը երեք
Արեւածիղ Հայուքեան,
Գանի նըրա սրբառում հիմայ,
Ինչպէս այստեղ, հրապարակում այս լաշի,
Որ մեծանում է
Գալիքի անծայր ծովերի գիմաց,
Կանգնել է մի արձան բրոնզէ,
Ժամանակի փոշին վրան,
Ժամանակի խորհուրդը վրան,
Աչքերն յաւերժին սեւեռած,
Հանճարաբեր Արովհանը:

Մ. Խ. — Խորհրդային Հայաստանի մէջ անցեալ տարւում ընթացքին գրուած այս բանաստեղծութիւնները, որոնք դեռ անժամօք են պատասխանի Հայոց, եւ գտալ վերջերս Պրիստլիէ մէջ, «Խորհրդային Հայաստանի Բարեկամներ» կազմակերպութեան անձնուէր ու եռանդուն քար-

տուղարուեալ՝ Օրփորը Մեյիկէ Գովանճեանի մօտ, եւ փութացի գտնեմ օրինակի, որովհետեւ Խորհրդայինական ազգի ու խորունկ շում-չով մը բարձուն գեղեցիկ էջեր են: Երգանիկ է պրիստլիարեան Հայերու այդ խմբակը, որ երեւանէն այսպիսի բանկապին գտնածը կը ստանայ